

Párhuzamos figyelmeztetések – Második szám

A prófétikus szövedék feltárása: A Jelenések 14 üzeneteinek megfejtése a millerita történelemben és napjainkban

Jeff Pippenger

2023-08-08

Amikor a tíz szűzről szóló példázat a millerita történelemben beteljesedett, az a második angyal üzenetének idején történt. A második angyal üzenete két különálló üzenetet jelképez, mind az általuk felölelt időszak tekintetében, mind az üzenet szándékolt hallgatósága szempontjából. A második angyal üzenete azokhoz a protestáns egyházakhoz szólt, amelyek éppen visszatértek Rómához, és Babilon leányaivá lettek. Az Éjféli Kiáltás az alvó milleritákhoz szólt. Az első üzenet a milleriták körén kívülre irányult, a második befelé. Ez napjainkban betű szerint fog beteljesedni.

A különbség, amelyet korunk ismétlődésében meg kell jegyeznünk, az, hogy az adventizmus kezdetén a második angyal üzenete először a milleritákon kívülre ment, majd az üzenet második része a milleritákhoz ment be. Az adventizmus végén, amikor a példázat ismételten megismétlődik, ugyanígy a második angyal üzenete is megismétlődik. Azt mondják nekünk, még hozzá közvetlenül, nem is csupán néhány alkalommal. Az üzenet kettős természete azonban a vég idején megfordul. Az első üzenet az adventizmushoz megy, a második pedig az adventizmuson kívül levőkhöz. Azt mondják nekünk, hogy a Jelenések tizennyolcadik fejezetének angyala által jelképezett munka és üzenet a második angyal üzenetének megismétlése.

„A próféta ezt mondja: „Láttam más angyalt leszállani a mennyből, akinek nagy hatalma vala; és a föld megvilágosodék az ő dicsőségétől. És kiálta teljes erejéből, nagy szóval, mondván: Elesett, elesett a nagy Babilon, és ördögök lakhelyévé lett” (Jelenések 18:1, 2). Ez ugyanaz az üzenet, amelyet a második angyal adott. Babilon elesett, „mert paráznasága haragjának borából adott inni minden pogány népnek” (Jelenések 14:8). Mi az a bor?—Hamis tanításai. A negyedik parancsolat szombatja helyett hamis szombatot adott a világnak, és megismételte azt a hazugságot, amelyet Sátán először mondott Évának Édenben—a lélek természetes halhatatlanságát. Sok hasonló tévelygést terjesztett szét mindenfelé, „emberi parancsolatokat tanítván tanításul” (Máté 15:9).”

„Amikor Jézus megkezdte nyilvános szolgálatát, megtisztította a Templomot annak szentségtörő meggyalázásától. Szolgálatának utolsó cselekedetei között volt a Templom második megtisztítása. Így a világ figyelmeztetésére végzett utolsó műben két különálló felhívás hangzik el az egyházakhoz. A második angyal üzenete ez: »Leomlott, leomlott Babilon, a nagy város, mivel paráznasága haragjának borából itatott minden népet« (Jelenések 14:8). És a harmadik angyal üzenetének hangos kiáltásában egy szózat hallatszik a mennyből, amely ezt mondja: »Fussatok ki belőle, én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és ne kapjatok az ő csapásaiból. Mert bűnei az égig hatottak, és Isten megemlékezett az ő gonoszságairól« (Jelenések 18:4, 5).” Szemelvények, 2. kötet, 118.

A második angyal üzenete az adventizmus kezdetén ugyanaz az üzenet, mint amelyet a Jelenések könyve tizenharmadik fejezetének angyala képvisel, és abban a figyelmeztetésben két hang hirdet egy üzenetet. Az első hang akkor hangzik fel, amikor a föld megvilágosodik az ő dicsőségétől, a negyedik versben pedig János egy másik hangot hallott, amely ezt mondta: „Jöjjetek ki belőle.”

A Millerita történelemben Babilonból való kihívás hangzott el először, és a Milleritákhoz intézett üzenet másodszor. A Jelenések tizenharmadik fejezetében a második hang, vagyis a második üzenet szólítja meg azokat, akik az adventizmuson kívül vannak. Annak kijelentésével együtt, hogy „két különálló hívás intéztetik az egyházakhoz”, azt is látjuk, hogy az a két alkalom, amikor Krisztus megtisztította a templomot (szolgálatának kezdetén és végén), egyúttal az adventizmus kezdetének és végének szemléltetése is.

Az adventizmus kezdete a munkások megtisztulását szemléltette, amely segített annak az alapnak a felépítésében, amelynek lerakására William Millert használta fel Isten. Az alap a második angyal üzenetének lezárultával készült el, mert a harmadik angyal 1844. október 22-i elérkezével érthetővé váltak azok az igazságok, amelyek az adventizmus alapjait alkotják mindazok számára, akik hajlandók meghallani.

Az alap lerakásának munkája a második angyal történetének tetőpontján fejeződött be, amikor „két különálló felhívás hangzott el az egyházakhoz”. Az első felhívás a milleritákon kívül állókhoz szólt, a második a milleriták számára. De egy másik kezdet, amely összhangban áll az adventizmus kezdetével, Krisztus szolgálata, amikor első ízben megtisztította templomát. A templom megtisztításának prófétai szemléltetése szolgálatának kezdetén és végén végbemenő megtisztítást jelöl, amely viszont az adventizmus kezdetén és végén bekövetkező megtisztítást példázza. Krisztus két templomtisztítása összhangban áll az adventizmus kezdetével és végével, üzenete azonban kizárólag szövetséges népéhez szólt, amely éppen azon a folyamaton ment keresztül, hogy örökre elválassa magát Istentől.

Az adventizmus kezdete olyan üzenetet mutatott be, amely az ítélet megnyílását hirdette, az adventizmus vége pedig az ítélet befejezését hirdeti. Jézus első alkalommal megtisztította a templomot, és megfeddte a zsidókat azért, mert házáat latrok barlangjává tették; a templom második megtisztítása azonban „szolgálatának utolsó cselekedetei közé” tartozott. Szolgálatának végén már nem azt mondta a zsidóknak, hogy Atyja házáat latrok barlangjává tették, hanem azt mondta nekik, hogy házuk „pusztán hagyatott nekik”.

„Eközben minden nemzetből érkező imádók keresték a templomot, amelyet Isten imádatára szenteltek fel. Arannyal és drágakövekkel tündökölte a szépség és a fenség látomása volt. Ám Jehovát többé nem lehetett megtalálni a szépségnek abban a palotájában. Izráel mint nemzet elvált Istentől. Amikor Krisztus földi szolgálatának végéhez közeledve utoljára tekintett a templom belsejére, ezt mondta: „Íme, pusztán marad nektek a ti házatok.” Máté 23:38. Addig Atyja házának nevezte a templomot; de amikor Isten Fia kilépett azok közül a falak közül, Isten jelenléte örökre visszavonult a templomból, amelyet az Ő dicsőségére építettek.” Az apostolok története, 145.

A templom, amelyet kezdetben megtisztított, más templom volt, mint az, amelyet a végén tisztított meg. Az első templom az Ő Atyjának háza volt, a második templom azonban a zsidók háza. Az Úr az Adventizmussal kezdetben szövetségre lépett, és az adventisták papokká lettek az Ő templomában. Az adventizmus végén azonban többé nem lesznek papok, és az ő házuk pusztává tétetik.

A második angyal két üzenetet képvisel. Ez az egyik oka annak, hogy az üzenet úgy jelenik meg, mint Babilon kétszeri bukása. Ez nem az elsődleges oka Babilon bukására vonatkozó, kétszer megismételt kijelentésnek, de az egyik oka. Miként két üzenet ez?

A második angyal az első angyal üzenetének elutasítására válaszul érkezett. Amikor a megghiúsult előrejelzést, amely 1843-at a 2300 éves prófécia befejezéséként jelölte meg, a protestáns egyházak felhasználták Miller üzenetének elutasítására, Miller üzenete az első angyal üzenete volt. Elutasításakor a protestáns egyházak, amelyek több mint 1260 éven át Isten pusztai egyháza voltak, elvették, és Babilon leányává lettek. Ezen a ponton érkezett meg a második angyal az ő üzenetével.

Van e történet különféle elemei között néhány igen fontos pont, amelyeket figyelembe kell vennünk. Van legalább egy olyan pont, amelyet lassan kell kibontanunk, mert kétségtelenül hozzájárul a Jézus Krisztus kijelentésének jelenleg feltörető üzenete megértéséhez. Ezért közlök egy nagyon fontos szakaszt erről a történetről. Két fejezetre utalok, de e két fejezet között van egy harmadik, ugyancsak fontos fejezet is. Ezt most nem közlöm, hogy vizsgálódásunk terjedelmét korlátozzam.

Olvasás közben figyeld meg, melyik angyalhoz szól az üzenet; keresd a fokozatos próbatételi folyamatot; jegyezd meg az első bekezdésben, hogy a Jelenések tizennyolcadik fejezetének angyalára vonatkozó prófétai jellemzők az első angyal jellemzői is. Figyeld meg, hogy az egyik üzenet keresztre feszítése Krisztus keresztre feszítését jelenti, és vedd észre azt is, hogy a három angyal mind egy-egy angyalként kerül bemutatásra, az Éjféli Kiáltás üzenete azonban angyalok sokasága.

„Megmutatták nekem azt az érdeklődést, amellyel az egész menny kísérte a földön végbemenő munkát. Jézus megbízott egy erős és hatalmas angyalt, hogy szálljon alá, és figyelmeztesse a föld lakóit: készüljenek fel az ő második megjelenésére. Láttam, amint a hatalmas angyal elhagyta Jézus jelenlétét a mennyben. Előtte rendkívül fényes és dicsőséges világosság haladt. Azt mondták nekem, hogy küldetésének célja az volt, hogy dicsőségével beragyogja a földet, és figyelmeztesse az embert Isten eljövendő haragjára. Sokaságok fogadták a világosságot. Némelyek igen komolynak látszottak, míg mások örvendezők és elragadtatottak voltak. A világosság mindenkire kiáradt, de egyesek csupán a világosság befolyása alá kerültek, és nem fogadták azt szívből. Mindazok azonban, akik befogadták, arcukat fölfelé, a menny felé fordították, és dicsőítették Istent. Sokan nagy haraggal teltek meg. Lelkészek és nép összefogtak az aljasakkal, és makacsul ellenálltak a világosságnak, amelyet a hatalmas angyal árasztott. Mindazok pedig, akik befogadták azt, elkülönültek a világtól, és szorosan egyesültek egymással.”

„Sátán és angyalai szorgalmasan azon fáradoztak, hogy mindazoknak az elméjét, akiket csak lehetett, elvonják a világosságtól. Az a csoport, amely elutasította azt, sötétségben maradt. Láttam az angyalt, amint a legmélyebb érdeklődéssel őrködött Isten magukat annak valló népe felett, hogy feljegyezze azt a jellemet, amelyet kifejlesztettek, amikor a mennyei eredetű üzenet eléjük táratt. És amint igen sokan, akik azt vallották, hogy szeretik Jézust, megvetéssel, gúnnal és gyűlölettel fordultak el a mennyei üzenettől, egy angyal, kezében pergamentekercset tartva, feljegyezte e szégyenletes ténny. Az egész menny felháborodással telt meg, mert Jézust semmibe vették az őt követőnek vallók.”

„Láttam a bizakodók csalódását. Nem látták meg Urukát a várt időben. Istennek az volt a szándéka, hogy elrejtse a jövőt, és népét döntésre juttassa. E meghatározott időpont nélkül az Isten által eltervezett mű nem valósult volna meg. Sátán igen sokak elméjét messze előre, a jövőbe vezette. A Krisztus megjelenésére meghirdetett időszaknak arra kellett indítania az elmét, hogy komolyan keresse a jelenre szóló felkészülést. Amint az idő elmúlt, azok, akik nem fogadták be teljesen az angyal világosságát, egyesültek azokkal, akik megvetették a mennyei üzenetet, és gúnyolódva fordultak a csalódottak ellen. Láttam, amint a menny angyalai Jézussal tanácskoztak. Megfigyelték Krisztus magukat követőinek valló híveinek állapotát. A meghatározott idő elmúlása próbára tette és megvizsgálta őket, és igen sokan megméretettek a mérlegen, és híjával találtattak. Mindnyájan hangosan vallották, hogy keresztények, mégis csaknem minden tekintetben elmulasztották Krisztus követését. Sátán ujjongott Krisztus magukat követőinek valló hívei állapota felett. Törbe ejtette őket. A többséget rávezette, hogy letérjenek az egyenes ösvényről, és valami más úton próbáltak feljutni a mennybe. Az angyalok látták, hogy a tiszták, a szeplőtelenek és szentek mind összekeveredtek Sionban a bűnösökkel és a világot szerető képmutatókkal. Őrködtek Jézus igaz szeretői felett; de a romlottak befolyással voltak a szentekre.”

„Azoknak, akiknek szíve égett a Jézus látására irányuló vágytól, e heves kívánságtól, magukat testvéreiknek vallók megtiltották, hogy szóljanak az Ő eljövételéről. Az angyalok az egész jelenetet szemlélték, és együttéreztek a maradékkal, akik szerették Jézus megjelenését. Egy másik hatalmas angyal kapott megbízatást, hogy leszálljon a földre. Jézus egy írást helyezett a kezébe, és amikor a földre érkezett, így kiáltott: Elesett Babilon! elesett! Ekkor láttam, hogy a csalódottak ismét felderülnek, és szemüket az égre emelik, hitben és reménységben Uruk megjelenését várva. Sokan azonban úgy tűntek, mintha tompa állapotban maradtak volna, mintha aludnának; mégis mélységes szomorúság nyomát láthattam arcukon. A csalódottak a Bibliából megértették, hogy a késedelem idejében vannak, és hogy türelmesen kell várniuk a látomás beteljesedésére. Ugyanaz a bizonyíték, amely 1843-ban arra indította őket, hogy Urukát várják, 1844-ben is arra vezette őket, hogy Őt várják. Láttam, hogy a többség nem rendelkezett azzal az erővel, amely 1843-ban hitüket jellemezte. Csalódásuk megcsappantotta hitüket. Ám amikor a csalódottak egyesültek a második angyal kiáltásában, a mennyei sereg a legmélyebb érdeklődéssel figyelt, és megjegyezte az üzenet hatását. Látták, hogy azok, akik a keresztény nevet viselték, gúnnal és megvetéssel fordulnak azok ellen, akik csalódtak. Amint e szavak elhangzottak a csúfolódó ajkáról: Még nem mentetek fel! egy angyal feljegyezte azokat. Az angyal ezt mondta: Istent csúfolják.”

„Figyelmemet ismét Illés elragadtatására irányították. Palástja Elizeusra hullott, és gonosz gyermekek (vagy ifjak) követték őt, gúnyolódva, ezt kiáltva: Menj fel, te kopasz! Menj fel, te kopasz! Istent gúnyolták, és ott nyerték el büntetésüket. Ezt szüleiktől tanulták. És azokat, akik csúfolódtak és gúnyt űztek a szentek felmenetelének gondolatából, Isten csapásai fogják meglátogatni, és fel fogják ismerni, hogy nem csekély dolog vele könnyelműen bánni.”

„Jézus más angyalokat bízott meg azzal, hogy gyorsan repüljenek, hogy népe lankadó hitét felélesszék és megerősítsék, valamint előkészítsék őket arra, hogy megértsék a második angyal üzenetét és azt a fontos lépést, amelynek hamarosan meg kellett történnie a mennyben. Láttam, hogy ezek az angyalok nagy erőt és világosságot kapnak Jézustól, és gyorsan a földre repülnek, hogy megbízatásukat teljesítsék, segítve a második angyalt munkájában. Nagy világosság ragyogott Isten népére, miközben az angyalok kiáltották: Ímé, jó a Völegény, menjetek ki elébe. Azután láttam, hogy azok a csalódottak felkelnek, és a második angyallal összhangban hirdetik: Ímé, jó a Völegény, menjetek ki elébe. Az angyaloktól jövő világosság mindenütt áthatolt a sötétségen. Sátán és az ő angyalai igyekeztek megakadályozni, hogy e világosság elterjedjen és rendelt hatását kifejtse. Vetekedtek az Isten angyalaival, és azt mondták nekik, hogy Isten megtévesztette a népet, és hogy minden világosságukkal és erejükkel sem tudják elérni, hogy a nép elhiggye: Jézus eljön. Isten angyalai folytatták munkájukat, noha Sátán azon fáradozott, hogy elzárja az utat, és a nép elméjét elvonja a világosságtól. Akik elfogadták azt, igen boldognak látszottak. Tekintetüket felfelé, a mennyre szegezték, és vágyakoztak Jézus megjelenése után. Némelyek nagy gyötrelemben voltak, sírtak és imádkoztak. Úgy tűnt, szemük önmagukra szegeződik, és nem mertek felfelé tekinteni.”

„A mennyből jövő drága világosság eloszlatta körülöttük a sötétséget, és szemük, amely kétségbeesetten önmagukra szegeződött, felfelé emelkedett, miközben minden arcvonásukról hála és szent öröm sugárzott. Jézus és az angyalok egész serege helyesléssel tekintett a hűséges, várakozó hívekre.”

Akik elutasították és ellene szegültek az első angyal üzenetének világosságának, elvesztették a második világosságát, és nem részesülhettek abból az erőből és dicsőségből, amely e szavakat kísérte: Ímé, jön a Völegény. Jézus haragos tekintettel fordult el tőlük. Mellőzték és elvetették őt. Akik elfogadták az üzenetet, dicsőség felhője borította be őket. Vártak, vigyáztak és imádkoztak, hogy megismerjék Isten akaratát. Nagyon féltek attól, hogy megbántsák őt. Láttam Sátánt és angyalait, amint igyekeztek elzárni ezt az isteni világosságot Isten népe elől; de amíg a várakozók megbecsülték a világosságot, és tekintetüket a földről Jézusra emelték, Sátánnak nem volt hatalma arra, hogy megfossza őket ettől a drága világosságtól. A mennyből adott üzenet feldühítette Sátánt és angyalait, és azok, akik azt vallották, hogy szeretik Jézust, de megvetették az ő eljövételét, csúfolták és kigúnyolták a hűséges, bizakodókat. De egy angyal feljegyzett minden sértést, minden mellőzést, minden bántalmazást, amelyet állítólagos testvéreiktől elszenvedtek. Igen sokan felemelték szavukat, hogy ezt kiáltásák: Ímé, jön a Völegény, és elhagyták testvéreiket, akik nem szerették Jézus megjelenését, és nem tűrték, hogy az ő második eljövételéről szóljanak. Láttam, hogy Jézus elfordította arcát azoktól, akik elutasították és megvetették az ő eljövételét; azután megparancsolta az angyaloknak, hogy vezessék ki népét a tisztátalanok közül, nehogy beszennyeződjenek. Az üzeneteknek engedelmeskedők szabadon és egységben álltak. Szent és kiváló világosság ragyogott rájuk.

Lemondtak a világról, elszakították tőle érzelmeiket, és feláldozták földi érdekeiket. Feladták földi kincsüket, és aggódó tekintetük az égre irányult, várva, hogy megláthassák szeretett Szabadítójukat. Arcukról szent, szent öröm sugárzott, és arról tanúskodott, hogy béke és öröm uralkodik bensőjükben. Jézus meghagyta angyalainak, hogy menjenek és erősítsék meg őket, mert közeledett megpróbáltatásuk órája. Láttam, hogy ezek a várakozók még nem mentek át azon a próbán, amelyen át kellett menniük. Még nem voltak mentesek a tévedésektől. És láttam Isten irgalmát és jóságát abban, hogy figyelmeztetést küldött a föld népének, és ismételt üzeneteket, hogy eljuttassa őket egy meghatározott időpontra, és buzgó önvizsgálatra vezesse őket, hogy megszabadulhassanak azoktól a tévedésektől, amelyeket a pogányoktól és a pápistáktól örökölték. Ezen üzenetek által Isten olyan helyre vezeti ki népét, ahol nagyobb hatalommal munkálkodhat értük, és ahol megtarthatják minden parancsolatát....

„Amikor Jézus szolgálata a szent helyen lezárult, és belépett a Szentek Szentjébe, majd megállt az Isten törvényét tartalmazó frigyláda előtt, egy másik hatalmas angyalt küldött a földre a harmadik üzenettel. Pergamentekercset helyezett az angyal kezébe, és amikor az fenséggel és hatalommal alászállt a földre, félelmetes figyelmeztetést hirdetett, a legrettenetesebb fenyegetést, amely valaha emberhez jutott. Ezt az üzenetet arra rendelték, hogy Isten gyermekeit örökösre indítsa, és megmutassa nekik a kísértés és gyötrelem óráját, amely előttük állt. Az angyal ezt mondta: Szoros küzdelemben kerülnek a fenevaddal és annak képével. Az örök életre való egyetlen reménységük az, hogy rendületlenül maradjanak. Bár életük forog kockán, mégis szilárdan meg kell tartaniuk az igazságot. A harmadik angyal e szavakkal zárja üzenetét: Itt van a szentek békességes tűrése; itt vannak, akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét. Miközben e szavakat ismételte, a mennyei szentélyre mutatott. Mindazok figyelme, akik elfogadják ezt az üzenetet, a Szentek Szentjére irányul, ahol Jézus a frigyláda előtt áll, és végső közbenjárását végzi mindazokért, akik iránt az irgalom még késlekedik, valamint azokért, akik tudatlanságból megszegték Isten törvényét. Ez az engesztelés az igaz halottakért ugyanúgy történik, mint az igaz élőkért. Jézus engesztelést végez azokért, akik úgy haltak meg, hogy nem kapták meg az Isten parancsolataira vonatkozó világosságot, és tudatlanságból vétkeztek.”

„Miután Jézus megnyitotta a szentek szentjének ajtaját, láthatóvá vált a szombat világossága, és Isten népét meg kellett próbálni és vizsgálni, miként Isten hajdan megpróbálta Izráel fiait, hogy meglássa, megtartják-e törvényét. Láttam a harmadik angyalt, amint felfelé mutatott, megmutatva a csalódottaknak az utat a mennyei szentély szentjéhez. Hit által követték Jézust a szentek szentjébe. Ismét megtalálták Jézust, és öröm és reménység fakadt fel bennük újra. Láttam őket, amint visszatekintettek, felülvizsgálva a múltat, Jézus második eljövételének hirdetésétől kezdve, egész útjukon át, egészen az idő 1844-ben bekövetkezett leteltéig. Csalódásukat megmagyarázva látják, és öröm és bizonyosság eleveníti meg őket ismét. A harmadik angyal megvilágította a múltat, a jelent és a jövőt, és tudják, hogy Isten valóban az ő titokzatos gondviselése által vezette őket.”

„Megmutattattott nekem, hogy a maradék követte Jézust a Szentek Szentjébe, és meglátta a frigyládát és a kegyelem trónját, és megragadta őket azok dicsősége. Jézus felemelte a frigyláda fedelét, és íme! a kőtáblák ott voltak, rajtuk a tízparancsolat felírva. Végigkövetik az élő igéket; de reszketve hátrahőkölnek, amikor látják, hogy a negyedik parancsolat él a tíz

szent rendelés között, miközben fényesebb világosság ragyog rajta, mint a másik kilencen, és dicsőség glóriája veszi körül. Semmit sem találnak ott, ami arról tájékoztatná őket, hogy a szombat eltöröltetett volna, vagy a hét első napjára változott volna. Úgy áll ott, ahogyan Isten szája szólt a hegyen ünnepélyes és félelmetes fenséggel, miközben a villámok cikáztak és a mennydörgések zúgtak, és ahogyan saját szent ujjával felírta a kőtáblákra: Hat napon át munkálkodjál, és végezd minden dolgodat; de a hetedik nap az Úrnak, a te Istenednek szombatja. Elámulnak, amikor szemlélik, milyen gondossággal őriztetik a tízparancsolat. Látják, hogy azok közvetlenül Jehova mellett vannak elhelyezve, szentsége által beárnyékolva és oltalmazva. Látják, hogy lábbal taposták a Tízparancsolat negyedik parancsolatát, és a pogányoktól és a pápistáktól áthagyományozott napot tartották meg a Jehova által megszentelt nap helyett. Megalázzák magukat Isten előtt, és gyászolják múltbeli vétkeiket.”

„Láttam, amint a füstölőben az illatszer füstölgött, miközben Jézus vallomásaikat és imádságaikat az ő Atyja elé vitte. És amint az felszállt, fényes világosság nyugodott meg Jézuson és az engesztelés fedelén; és a komoly, imádkozó lelkek, akik azért voltak nyugtalanságban, mert felismerték magukról, hogy Isten törvényének áthágói, áldásban részesültek, és arcuk felragyogott a reménységtől és örömtől. Csatlakoztak a harmadik angyal munkájához, felemelték hangjukat, és hirdették az ünnepélyes intő üzenetet. De eleinte csak kevesen fogadták el az üzenetet, ők azonban lankadatlan erővel tovább hirdették az intést. Azután láttam, hogy sokan elfogadták a harmadik angyal üzenetét, és egyesítették hangjukat azokéval, akik először hirdették az intést, és felmagasztalták Istent, és dicsőítették őt azáltal, hogy megtartották az ő megszentelt nyugalomnapját.”

„Sokan, akik magukévá tették a harmadik üzenetet, nem rendelkeztek tapasztalattal a két megelőző üzenetben. Sátán ezt megértette, és gonosz szeme rajtuk volt, hogy megbuktassa őket; a harmadik angyal azonban a Szentek Szentjére mutatott nekik, és azok, akik tapasztalattal bírtak a korábbi üzenetekben, mutatták nekik az utat a mennyei Szentélyhez. Sokan meglátták az igazság tökéletes láncolatát az angyalok üzeneteiben, és örömmel elfogadták azt. Egymásutánjukban fogadták el azokat, és hit által követték Jézust a mennyei Szentélybe. Úgy mutattattak meg nekem ezek az üzenetek, mint horgony, amely megtartja a testet. És amint az egyes emberek elfogadják és megértik azokat, oltalmat nyernek Sátán számos csalása ellen.”

„Az 1844. évi nagy csalódás után Sátán és angyalai serényen munkálkodtak csapdák állításán, hogy megingassák a test hitét. Olyan egyének elméjére hatott, akiknek személyes tapasztalatuk volt ezekben a dolgokban. Az alázat látszatát keltették. Megváltoztatták az első és a második üzenetet, és a jövőre mutattak azok beteljesedését illetően, míg mások messzire a múltba mutattak vissza, kijelentve, hogy ott teljesedtek be. Ezek az egyének az avatlanok elméjét elvonták, és hitüket megingatták. Némelyek a Bibliát kutatták, hogy a testtől függetlenül, önmaguk számára építsenek fel hitet. Sátán mindebben ujjongott; mert tudta, hogy akik elszakadnak a horgonytól, azokra különféle tévelygésekkel hathat, és a tanítás szelei ide-oda hajthatják őket. Sokan azok közül, akik az első és a második üzenetben vezető szerepet vittek, megtagadták azokat, és megoszlás és szétszóródás lett úrrá az egész testen. Ekkor láttam Wm. Millert. Zavartnak tűnt, és népe miatt szomorúságtól és gyötrelemtől meggörnyedt. Láttam, hogy az a közösség, amely 1844-ben egységes és szeretetteljes volt, elveszíti egymás iránti

szeretetét, és egymással szembefordul. Láttam, hogy visszahullanak egy hideg, hanyatlott állapotba. A bánat emésztette erejét. Láttam vezető embereket, akik Wm. Millert figyelték, és attól féltek, hogy elfogadja a harmadik angyal üzenetét és Isten parancsolatait. És valahányszor a mennyből jövő világosság felé hajlott, ezek az emberek valamilyen tervet szőttek, hogy elvonják az elméjét attól. Láttam, hogy emberi befolyást gyakoroltak annak érdekében, hogy elméjét sötétségben tartsák, és befolyását maguk között megtartsák. Végül Wm. Miller felemelte szavát a mennyből jövő világosság ellen. Abban hibázott, hogy nem fogadta el azt az üzenetet, amely teljesen megmagyarázta volna csalódását, és világosságot és dicsőséget vetett volna a múltba, amely felélesztette volna kimerült erejét, reménységét felragyogtatta volna, és arra indította volna, hogy dicsőítse Istent. Ám az emberi bölcsességhez hajolt az isteni helyett, és mivel Mestere ügyéért végzett fáradtságos munkában és az életkor miatt megtörtetett, nem volt annyira felelős, mint azok, akik visszatartották őt az igazságtól. Ők a felelősek, és a bűn rajtuk nyugszik. Ha Wm. Miller megláthatta volna a harmadik üzenet világosságát, sok olyan dolog, amely számára sötétnek és titokzatosnak tűnt, magyarázatot nyert volna. Testvérei olyan mély szeretetet és érdeklődést vallottak iránta, hogy úgy gondolta, nem tud elszakadni tőlük. Szíve az igazság felé hajolt; de aztán testvéreire tekintett. Ők ellenezték azt. Vajon elszakadhatott volna azoktól, akik vele együtt, vállvetve hirdették Jézus eljöveteletét? Azt gondolta, bizonyára nem vezetik őt tévútra.”

„Isten megengedte, hogy Sátán hatalma alá kerüljön, és hogy a halál uralkodjék rajta. Elrejtette őt a sírban, távol azoktól, akik szüntelenül elvonták őt Istentől. Mózes akkor tévedett, amikor éppen a megígért földre készült belépni. Hasonlóképpen azt is láttam, hogy Wm. Miller tévedett, amikor nemsokára belépett volna a mennyi Kánaánba, mivel megengedte, hogy befolyása az igazság ellen forduljon. Mások vitték őt erre. Másoknak kell ezért számot adniuk. De angyalok örködnék Isten e szolgájának drága pora felett, és előjön majd az utolsó trombita szavára.

„Egy sereget láttam, amely jól védelmezve és szilárdan állt, és semmiképpen sem adott helyeslést azoknak, akik a test megalapozott hitét meg akarták ingatni. Isten tetszéssel tekintett rájuk. Három lépcsőfokot mutattak meg nekem — egyet, kettőt és hármat — az első, a második és a harmadik angyal üzenetét. Az angyal így szólt: Jaj annak, aki egy követ elmozdít, vagy egy szeget megmozdít ezekben az üzenetekben. Ezen üzenetek igaz megértése létfontosságú. A lelkek sorsa attól függ, miként fogadják el azokat. Ismét végigvezettek engem ezeken az üzeneteken, és láttam, milyen drágán vásárolta meg Isten népe a maga tapasztalatát. Sok szenvedés és súlyos küzdelem árán szereztek meg azt. Isten lépcsőről lépésre vezette őket, mígnem szilárd, mozdíthatatlan emelvényre állította őket. Ekkor láttam egyeseket, amint az emelvényhez közeledve, mielőtt felléptek volna rá, megvizsgálták annak alapját. Némelyek örvendezéssel azonnal felléptek rá. Mások hibát kezdtek keresni az emelvény alapjának lerakásában. Azt kívánták, hogy javításokat végezzenek rajta, és akkor az emelvény tökéletesebb lenne, a nép pedig sokkal boldogabb. Némelyek leléptek az emelvényről, megvizsgálták azt, majd kifogásolták, kijelentve, hogy helytelenül rakták le. Láttam, hogy csaknem mindenki szilárdan állt az emelvényen, és intették azokat, akik leléptek róla, hogy hagyjanak fel panaszaikkal, mert Isten volt a főépítő, és ők Őellene harcoltak. Felidézték Isten csodálatos munkáját, amely a szilárd emelvényhez vezette őket, és egységben csaknem mindnyájan felemelték szemüket az égre, és hangos szóval dicsőítették Istent. Ez hatással volt

némelyekre azok közül, akik panaszkodtak és elhagyták az emelvényt, és ismét alázatos tekintettel felléptek rá.”

„Visszairányították figyelmemet Krisztus első adventjének hirdetésére. János Illés lelkével és erejével küldetett el, hogy előkészítse az utat Jézus eljövételére. Azok, akik elutasították János bizonyágtételét, nem részesülhettek Jézus tanításainak áldásából. Az első advent hirdetésével szembeni ellenállásuk olyan helyzetbe sodorta őket, hogy nem tudták készségesen elfogadni a legerősebb bizonyítékot arra nézve, hogy ő a Messiás. Sátán tovább vezette azokat, akik elutasították János üzenetét, hogy még tovább menjenek: Jézust is elvessek és keresztre feszítsék. Ezzel olyan helyzetbe helyezték magukat, amelyben nem fogadhatták el a pünkösdi napján nyújtott áldást, amely megtanította volna nekik a mennyei szentélybe vezető utat. A templom kárpitjának kettéhasadása megmutatta, hogy a zsidó áldozatok és szertartások többé nem találnak elfogadásra. A nagy Áldozat bemutatott, és elfogadtatott, és a Szentlélek, aki pünkösdi napján alászállt, a tanítványok értelmét a földi szentélyről a mennyekre irányította, ahová Jézus a saját vére által bement, és kiárasztotta tanítványaira engesztelésének áldásait. A zsidók teljes megtevesztésben és teljes sötétségben maradtak. Elveszítettek minden világosságot, amelyet a megváltás tervéről nyerhettek volna, és továbbra is haszontalan áldozataikban és felajánlásaikban bíztak. Krisztus közbenjárása a szent helyen nem lehetett javukra. A mennyei szentély vette át a földi helyét, ők azonban semmit sem tudtak a mennyei vezető útról.”

Sokan rémülten tekintenek arra az útra, amelyet a zsidók követtek Jézussal szemben, amikor elvetették és keresztre feszítették őt. És miközben olvassák gyalázatos bántalmazásának történetét, azt gondolják, hogy szeretik Krisztust, és nem tagadták volna meg őt úgy, mint Péter, sem nem feszítették volna keresztre úgy, mint a zsidók. Ám Isten, aki tanúja volt a Fia iránt tanúsított, vallott együttérzésüknek, próbára tette őket, és próbára bocsátotta azt a szeretetet, amelyet Jézus iránt vallottak.

„Az egész menny a legmélyebb érdeklődéssel figyelte az üzenet fogadtatását. Ám sokan, akik azt vallják, hogy szeretik Jézust, és könnyeket hullatnak, amikor a keresztről szóló történetet olvassák, ahelyett, hogy örömmel fogadták volna az üzenetet, haragra gerjedtek, kigúnyolták Jézus eljövételének örömhírét, és azt állították róla, hogy tévelygés. Nem vállaltak közösséget azokkal, akik szerették az ő megjelenését, hanem gyűlölték őket, és kizárták őket a gyülekezetekből. Azok, akik az első üzenetet elutasították, nem részesülhettek áldásban a másodiktól sem, és nem részesültek áldásban az éjféli kiáltásból sem, amelynek az volt a rendeltetése, hogy felkészítse őket arra, hogy hit által Jézussal együtt belépjenek a mennyei szentély Szentek Szentjébe. És mivel az előző két üzenetet elutasították, semmi világosságot nem látnak a harmadik angyal üzenetében, amely megmutatja az utat a Szentek Szentjébe. Láttam, hogy a névleges egyházak, miként a zsidók keresztre feszítették Jézust, úgy feszítették keresztre ezeket az üzeneteket is, és ezért semmit sem tudnak arról a mozdulatról, amely a mennyben történt, sem a Szentek Szentjébe vezető útról, és nem részesülhetnek Jézus ottani közbenjárásának áldásában. A zsidókhöz hasonlóan, akik haszontalan áldozataikat mutatták be, ők is haszontalan imáikat ahhoz a helyiséghez emelik, amelyet Jézus elhagyott, és Sátán, aki örömét leli Krisztus állítólagos követőinek megtevesztésében, törükbe ejti őket, vallásos jellemet ölt magára, és e magukat kereszténynek vallók gondolatait önmagára irányítja, és

hatalmával, jeleivel és hazug csodáival munkálkodik. Egyeseket így téveszt meg, másokat amúgy. Különféle csalásokat készített elő, hogy különféle elmékre hasson. Némelyek iszonyattal tekintenek az egyik megtévesztésre, miközben készségesen elfogadnak egy másikat. Sátán némelyeket a spiritizmus által téveszt meg. Úgy is eljön, mint a világosság angyala, és szétárasztja befolyását az országban. Mindenütt hamis reformációkat láttam. A gyülekezetek felfuvalkodtak, és úgy vélték, hogy Isten csodálatos módon munkálkodik értük, holott egy másik lélek volt az. Ez el fog halni, és a világot meg az egyházat rosszabb állapotban hagyja, mint azelőtt.”

„Láttam, hogy Istennek voltak őszinte gyermekei a névleges adventisták és a bukott egyházak között, és a csapások kitöltése előtt még lelkészeket és népet is ki fognak hívni ezekből az egyházakból, és örömmel fogják elfogadni az igazságot. Sátán tudja ezt, és a harmadik angyal hangos kiáltása előtt izgalmat támaszt ezekben a vallási testületekben, hogy azok, akik elvetették az igazságot, azt gondolhassák, hogy Isten velük van. Azt reméli, hogy megtéveszti az őszintéket, és arra indítja őket, hogy azt gondolják, Isten még mindig az egyházakért munkálkodik. De a világosság fel fog ragyogni, és az őszinték mindegyike elhagyja a bukott egyházakat, és állást foglal a maradékkal.” *Spiritual Gifts*, 1. kötet, 151–172.

Ez az ígerész oly sok fontos igazságot tartalmaz, én azonban most arra használom ezt a szakaszt, hogy elkülönítsem a millerita történelem üzeneteinek bizonyos jellemzőit, annak érdekében, hogy megértsük, miként példázzák azok a mi történelmünket. A Jelenések könyve tizennegyedik fejezetének mindhárom angyala üzenetet tart a kezében. A második és a harmadik angyal úgy van bemutatva, mint akiknél egy „tekercs” van, miközben üzenetükkel alászállnak. Minden angyal egy-egy üzenetet jelképez, és minden egyes üzenet megérkezése hatást vált ki.

Ezt a témát a következő cikkben folytatjuk.